

פרק הזורק

מתניתין:

צורך שיגיע הגט לידה, על אף שאמרה תורה "ונתן בידה"?

ומשנינן: **דתנו רבנן**: נאמר בפרשה של גירושי אשה "וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה".

אין לו ללמוד מכאן שהיא מתגרשת **אלא** כאשר נתן לה את הגט בידה.

נתן לתוך גגה, **חצרה וקרפיפה** [מחסן עצים], **מנין** שהיא מגורשת?

תלמוד לומר: "ונתן", **מכל מקום**: שאנו דורשים את המילה "ונתן" בפני עצמו [מכך שלא אמר הכתוב "ובידה יתנהו"]⁽¹⁾ ומלמד הכתוב שגם נתינה כל שהיא לרשותה, דהיינו לתוך גגה או חצרה, דיה לענין גט.

ותניא נמי הכי גבי גנב, שגגו וחצרו של הגנב, נחשבים לענין חיוב גניבה כאילו נמצאת הגניבה בידו של הגנב:

שהרי אמר הכתוב בפרשת משפטים, "אם המצא תמצא בידו הגניבה, משור ועד חמור ועד שה חיים שנים ישלם". ודרשינן:

הזורק גט לאשתו, והיא נמצאת בתוך ביתה או בתוך חצרה [השייכים לה, אלא שבעלה זכאי בכל פירות הבית והחצר, ובכל שימושיהם, כדין נכסי מלוג, שהקרן שלה והבעל אוכל פירות], והבעל זרק לה שם את הגט על גבי הקרקע, **הרי זו מגורשת** כאילו קיבלה את הגט לתוך ידה.

זרקו לה הבעל את הגט **בתוך ביתו או בתוך חצרו, אפילו הוא הגט עמה במטה**, שהיתה שוכבת במטה שלה, וזרק לתוכה את הגט, **אינה מגורשת** מאחר ולא הגיע הגט לידה.

זרק לה את הגט **לתוך חיקה, או לתוך קלתה** [סל שהאשה נותנת בו אביזרי תפירה] **הרי זו מגורשת**, ואפילו היא בביתו, כי מקום חיקה וקלתה של האשה קנוי לה אפילו בביתו, והרי הגיע הגט לרשותה.

גמרא:

והוינן בה: **מנא הני מילי** שהאשה מתגרשת על ידי הגעת הגט לתוך ביתה או חצרה בלא

לרבות גגה חצרה וקרפיפה. ואילו התוס' כתבו, דדרשינן כלל ופרט וכלל. "ונתן" כלל, "בידה" פרט, "ושלחה" חזר וכלל. ומרכיבין כעין הפרט. וכן להלן ב"המצא תמצא", מטילים את "ידו" בין "המצא" ל"תמצא", והוי כלל ופרט וכלל. תוס' ד"ה הזורק.

1. רש"י. והקשו הראשונים עליו, שאין ייתור לשון ב"ונתן בידה" יותר מ"בידה יתנהו". וביארו, שהלימוד הוא משני "ונתן" הכתובים בפרשה, כאשר "ונתן" השני בא לדרשה. וכתוס' הרא"ש כתב, ש"ונתן בידה" הוא מיעוט, שיתן דוקא בידה. והיות ושני "ונתן בידה" כתיבי, הוי מיעוט אחר מיעוט, ובא